

ligge 1 Mil længere mod Vest end Tornby Station. Man siger for sikkert, at den ulykkelige Stranding, der foregik lige ved Jul, ved hvilken Skibet gik under med Mand og Mus, mulig kunde have været undgaaet, hvis Stationen havde ligget ved Skallerup, og hvis man havde haft Vagt der, thi saa kunde man have opdaget Faren for det strandede Skib saa tidlig, at man kunde have været ude med Redningsbaaden og være kommen Mandskabet til Hjælp, inden det gik helt til Grunde, for ikke at tale om, at Fiskerne fra Skallerup selvfølgelig med langt større Tryghed kunde gaa ud til deres Arbejde, naar de vidste, at der var en Redningsstation paa Kysten, som i Nødstilfælde kunde komme dem til Hjælp. Det mener man, at Bistationen ikke vil kunne gøre, da den skal have sin Besætning fra Tornby; det vil da ganske naturlig tage lang Tid, før Baaden kan sættes i Vandet. Tilmed skal jeg ikke undlade at fremdrage den Erfaring med Hensyn til disse Bistationer — vi have ogsaa en oppe i Tversted foruden en selvstændig Station — at det er yderst sjældent, at de benyttes, og hvorfor benyttes de ikke? Ja, det ligger vel temmelig nær at antage, at Grunden er den, at Bistationen skal betjenes af Mandskab fra den selvstændige Redningsstation, og naar der er Fare paa Færde, gaar Mandskabet derfor først ud fra den selvstændige Station med dens Redningsbaad og forsøger at komme de nødlidende til Hjælp. Jeg tror ogsaa, at dersom man opretter en Bistation paa den vestlige Side af Liver Aa, som man væsentlig vil oprette paa Grund af, at Stranden ikke kan passeres, hvor Aaen har sit Udløb, vil det føre til, at den vil blive meget lidt benyttet. Dertil vil det ogsaa bidrage, at den er saa vanskelig at komme til for Redningsmandskabet. Jeg skulde derfor meget anbefale den højtærede Landbrugsminister at optage dette Spørgsmaal til velvillig Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling. Jeg har Grund til at tro, da jeg har haft Lejlighed til at tale med den højtærede Landbrugsminister derom, at han vil se paa den Sag med Velvilje, saa meget mere som Konsul Andersen i Lemvig, der er Bestyrer af Redningsvæsenet, skal efter, hvad der er mig meddelt, over for de Folk, hvem man her særlig tænker paa at komme til Hjælp med en Redningsstation, have udtalt, at han vil anbefale, at det bliver en selvstændig Station i Stedet for en Bistation. Jeg skal derfor meget anbefale denne Sag til velvillig Forhandling mellem den

højtærede Landbrugsminister og det højtærede Finansudvalg mellem 2den og 3dje Behandling. — Siden jeg har Ordet, vil jeg ogsaa gerne have Lov til at sige et Par Ord om de store Poster paa Landbrugsministeriet vedrørende Avlscentre. Jeg er saa heldig der til Dels eller fuldtud at kunne slutte mig til den højtærede Ordfører saavel som ogsaa til det ærede Medlem for Nørresundby, der sidst talte. Navnlig vilde jeg meget paaskønne, dersom vi kunde naa til, at disse Præmieringer af Besætninger ikke blive absolut konstante, men at de blive indskrænkede til et vist Aaremaal. Jeg tror — og det have vi ude paa Landet ikke saa sjælden Erfaringen for — at dette, at man bliver ved at give et vist Dyr eller i dette Tilfælde en vis Besætning Præmie i en længere Aarrække undertiden kan føre til — jeg tænker her navnlig paa Præmiering af Hornkvæg — at den Mand, der ejer f. Eks. en Tyr, udelukkende har Fordelen af denne Præmieuddeling, idet han har tilstrækkelig Besætning selv og derfor ikke tillader, at Tyren benyttes til synderlig andet end hans egen Besætnings Avl. Præmieringen kommer her selvfølgelig udelukkende denne Mand til gode, og naar man tror, at man vilde kunne hjælpe paa Forholdet derved, at man vil indskrænke denne Mands Ejendomsret, over sin Besætning ved at forbyde ham at sælge til Udlandet, da tror jeg, at det, saaledes som det ogsaa er omtalt, meget let vil kunne omgaaes. Tilmed have vi jo det Tilfælde, at en Mand, som sidder inde med et præmieret Handyr og maaske ogsaa en god Besætning, har stor Fordel nok uden i og for sig at faa denne Præmie tildelt fra Staten, idet hans Besætning selvfølgelig vil have en forholdsvis meget større Værdi, end den vilde have, dersom den ikke var kaaret og præmieret i Forvejen. En Mand, der har en saadan Besætning, vil ikke faa saa faa Kroner mere for et Dyr, naar det skal afhændes, det være sig enten en Kalv eller ældre Dyr, naar han har sin Besætning anerkendt, og denne Anerkendelse beholder han, omend skønt han ikke bliver ved at beholde Præmien. Jeg skulde derfor meget anbefale, at man indskrænker Tidsrummet til disse 4 Aar, som her ere omtalte. Om dette er akkurat det passende, skal jeg ikke udtale mig om, maaske 4—5 Aar kunde være det rigtige.

Dermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler den førstnævnte Sag til den højtærede Landbrugsminister og det højtærede Finansudvalgs Velvilje.